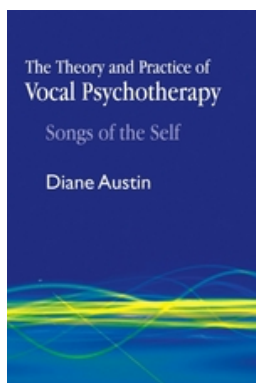

Boganmeldelse – The Theory and Practice of Vocal Psychotherapy. Songs of the Self.

Anmeldt af **Sanne Storm** cand. mag. i musikterapi, ph.d. studerende ved Aalborg universitet, ansat ved Tórshavn Psykiatriske Hospital, Færøerne. Kontakt: stormsanne@gmail.com

Austin, Diane (2009). The Theory and Practice of Vocal Psychotherapy. Songs of the Self. London: Jessica Kingsley Publishers. 224 sider. Pris: £22.50

Diane Austin er en kendt og veletableret pioner indenfor musikterapi, ikke mindst indenfor anvendelsen af stemmen som primært instrument i musikterapi. Bogen "The Theory and Practice of Vocal Psychotherapy. Songs of the Self" er en bog jeg personligt har ventet på med stor længsel. Efter i mange år at have læst nogle af de mange artikler som Austin har publiceret i både bøger og tidsskrifter, er der nu endelig udkommet en bog, der samler hele hendes tilgang til at bruge den menneskelige stemme som et redskab i musikterapi. I 2004 skrev Austin doktor afhandlingen "When Words Sing and Music Speaks" og bogen her er en god omskrivning af denne.

Austin har haft privat praksis i mere end 20 år i New York. Hun har en bred klinisk erfaring, blandt andet med voksne, der er

blevet alvorligt traumatiserede som børn. Hun har som nævnt publiceret en række artikler i både bøger og tidsskrifter, og holdt forelæsninger og undervist internationalt. Til trods for denne store aktivitet er dette hendes første bog.

Selve bogen er inddelt i to store afsnit, hvoraf det første giver et teoretisk grundlag for hendes metode "Vocal Psychotherapy". I dette afsnit integreres ideer og teorier fra dybdepsykologi, traume- og objektrelationsteori samt intersubjektivitet som teoretisk fænomen og praktisk disciplin. Desuden introducerer hun sin anskuelse og anvendelse af overføring og modoverføring. Andet afsnit er klinisk og beskriver Austins vokale interventioner i detaljer.

Et af de mest vægtede temaer i bogen, og måske også selve kernen i bogen, er "con-

nection”, og det i enhver betydning. “Connection” som tema bliver anskuet fra mange vinkler med fokus på tilknytning til selvet, til andre, samt til indre tanker og følelser. Idet Austin fokuserer på connection som tema, har hun hele tiden fokus på den menneskelige stemme som det bærende og ledende instrument i det udforskende arbejde. *Hvordan* man arbejder med dette beskrives i mindste detalje lige fra arbejdet med naturlige lyde, åndedrættet, stemmeimprovisationer og toning, til arbejdet med sange med særlig betydning for klienten, samt Austins egne udviklede teknikker som “Vocal Holding”, “Free Associative Singing” og “Psychodramatic Singing”.

Bogen er på engelsk og skrevet i et meget let forståeligt sprog, der gør det let at sætte sig ind i hendes tanker og overvejelser, metode, teoretiske tilgang og teknikker som helhed. Hvert eneste tema, hver eneste teoretiske overvejelse, hver eneste stemmeintervention og metode beskrives omhyggeligt og bliver knyttet til klinisk praksis og psykologiske teoretiske processer med case eksempler og vignetter.

Austin sikrer i det hele taget, at vi som læser ikke glemmer klienten. Dette synes jeg personligt er et meget tiltalende træk. For hvorfor har vi valgt at blive musikterapeuter? Et spørgsmål som Austin stiller undervejs og giver sit personlige svar på.

Det er i det hele taget en personlig bog, hvor jeg oplever, at Austin er åben, direkte og ærlig. Når jeg læser, sidder jeg med en oplevelse af i teksten at “høre” Austins egen “sang” fra Selvet. Austin er nemlig ikke bange for at vedkende og stå ved, at hun er en “wounded healer”, eller at tilkendegive og stå ved sine egne meget personlige oplevelser fra livet, samt de tanker og overvejelser som har bidraget til at udvikle hendes metode “Vocal Psychotherapy”. Gennem hele bogen knytter Austin sine egne livserfaringer og sin personlige

proces til de psykologiske teorier. Personligt finder jeg denne åbne og autentiske “stemme” i bogen essentiel. Jeg fornemmer en velovervejet beslutning og begrundelse for at vælge denne personlige form som en gennemgående tone i bogen. Netop dette valg oplever jeg er med til at understrege, at vi ikke må glemme virkeligheden, rollen vi påtager os som terapeuter i mødet med klienten, den kliniske setting og mest af alt, hvad der skal til for at arbejde som musikterapeut med en metode, hvor vi selv *er* instrumentet – som vi er, når vi bruger den menneskelige stemme som det primære instrument i musikterapi.

Jeg har som sagt længe ventet på denne bog. Nu er den her, og jeg kan kun give den min bedste anbefaling. Det er en vigtig bog – den sætter fokus på et instrument, som jeg oplever musikterapien i lang tid har overset, måske fordi det er så nærliggende. Men vores stemme er et instrument, som det er meget vigtigt at vi forholder os til og er bevidste om, at vi kan anvende i terapi på lige fod med andre instrumenter. Stemmen er et instrument vi altid bærer og har med os, og som byder på et hav af mulige kliniske interventioner.

Vi har stadig meget at lære og dokumentere om den menneskelige stemme i musikterapi, om dens natur, dens muligheder og effekt som instrument. Denne bog er en vigtig brik i det arbejde. Ikke mindst set i lyset af at der endnu ikke skrevet meget om dette emne. Denne bog er en af de første, der forholder sig konkret til stemmen som instrument, men samtidig er den en introduktion til Austins metode, forståelse og tilgang. Derfor vil jeg sige, at den primært henvender sig til musikterapeuter. Dermed ikke sagt, at andre faggrupper ikke kan have glæde af den. Men jeg vil synes, at man skal have en speciel interesse i stemmen, og hvad det at synge kan aktivere af indre oplevelser.

omkring i Europa. Arbejdet har været i gang i længere tid, og kommer også til at fortsætte over de kommende år inden resultatet kan forsøges implementeret ind i Europas forskellige musikterapeutiske traditioner. Helt konkret vil en sådan standardregistrering af musikterapeuters fagprofil forhåbentlig kunne stille os stærkere i arbejdet frem mod en blåstempling og eventuelt en autorisation af faget. Men det er nok stadigvæk, hvad man – med politikerretorik – ville kalde ‘på den lange bane’.

Indtil videre har arbejdet med registreringerne udmøntet sig i nogle minimumsstandarder, som blev beskrevet af Hanne Mette i Dansk Musikterapi 2006, 3(1). På EMTC's nye hjemmeside – som dog stadig er under opbygning – er der også mulighed for at læse mere om arbejdet med registreringerne: www.emtc-eu.com se under < Register >

Af andre, mere lavpraktiske, opgaver der fokuseres på i bestyrelsen lige nu, kan nævnes trykningen af det færdigredigerede etikhæfte. Det arbejde har været undervejs i flere år, og det er en sand fornøjelse at være kommet så langt nu, som til at skulle forholde sig til noget så relativt enkelt som farven på forsiden.

Vores brochure om musikterapi skal ligeledes genoptrykkes, så medlemmerne af MTL kan bruge dem i deres arbejde med at informere om og udbrede kendskabet til musikterapi hos kolleger, brugere, pårørende, nysgerrige, kommende studerende og andre interesserede.

Og så lige til noget lidt mere alvorligt: I november 2009 røg ét af vores medlemmer ud i nogle ansættelsesmæssige problemer og henvendte sig til MTL for hjælp og

opbakning. Vi formulerede i bestyrelsen en udtalelse til eventuel brug i en forhandling af ansættelsesvilkårene, men kan, som den faglige klub vi er, ikke gøre så meget andet end dét. Det er DM – som fagforening – der sidder med afgørende indflydelse i forhandlinger, og når der – som i dette tilfælde – snarere er tale om besparelser, kan ikke engang DM hjælpe med noget konkret.

Som formand for MTL, har denne situation fået mig til at tænke på, at MTL – på trods af mangel på afgørende indflydelse i sådan en situation – alligevel skal være et sted, hvor vores medlemmer kan henvende sig og få al den støtte, der er brug for, og som vi (i frivillighedens tjeneste) kan yde. Og selvom vi ikke er flere medlemmer af foreningen, end at vi kender hinanden næsten alle sammen, så er der også mulighed for at gøre denne nærhed til en styrke.

I dette konkrete tilfælde fik det pågældende medlem i hvert fald en følelse af ikke at stå helt alene i en verden, der ramlede sammen om ørerne på vedkommende. Og dét synes jeg, er en rigtig vigtig ydelse at kunne give som faglig forening. Desforuden fik medlemmet også helt konkret hjælp i form af kontakter til andre kolleger indenfor samme arbejdsområde, der kunne give både råd og vejledning samt henvise til specifikke artikler og dokumenter, der kunne støtte op om vedkommendes indsats for at bibeholde sit musikterapeutiske behandlingstilbud. Vi har i bestyrelsen stadig jævnlig kontakt til det pågældende medlem, og sagen er ikke afsluttet endnu. Men tusind tak til alle der gav en hånd med og delte ud af deres viden og støtte til hjælp for et medlem af vores faglige klub.